

Posudek školitele

Mgr. Karel Sládek předložil na Katolické teologické fakultě Univerzity Karlovy v Praze v akademickém roce 2006/2007 rigorózní práci s názvem *Vladimír Solovjov: mystik a prorok*.

1. kapitola *Uvedení do studia Vladimíra Solovjova* je hezkou ukázkou solidního vědeckého přístupu Karla Sládka. Snaží se postihnout solovjovské bádání v stěžejních dílech autorů, kteří se jím zabývali. Jsou to především publikace knižní, možná by pro další vývoj práce bylo dobré postupně přidávat i časopisecké práce.

Jádro práce tvoří členěná druhá kapitola *Osobnost a dílo Vladimíra Solovjova ve světle intuice kosmické všejednoty*.

Jde vlastně o umně vypracovaný Solovjovův životopis nahlížený prizmatem mystických setkání Solovjova s Boží Sofií od dětského setkání při božské liturgii, v Londýně a v Káhiře.

Neméně umně je v rámci životopisu zachycen a analyzován také vývoj Solovjovova myšlení a představeno jeho dílo.

Čtenáře a ty, kdo Solovjova osobně znali, fascinovala nebo znepokojovala jeho eklesiologie, jeho pojetí jednoty církve a vztah k církvi římské. Také Sládek věnuje pozornost tomuto tématu v rozsáhlé podkapitole *Proroctví pravdy v nerozdělené Všeobecné Církvi* (2.3).

Etickými otázkami, jak etiky individuální, tak sociální, v Solovjovově díle se doktorand zabývá v podkapitole *Prorocké zvěstování dobra pro společnost*. Ukazuje také na prorockou roli Solovjovovu pro ruskou společnost 19. století.

Podkapitola *Zjevení mystické krásy v lásce a přírodní evoluci* (2.5. drobné nedopatření v textu udává 2.2.4) poodhaluje vnitřní erotický život Solovjovův a inspirace, které z něj čerpal. Neúspěch ve vztazích k ženě Solovjova přivedl k „rozvedení mystického pozvání pravého smyslu lásky“ (s. 103) zejména v meditaci *Smysl lásky*, jejíž obsah Sládek představuje.

Chronologicky i logicky dospívá práce k závěru Solovjova života, závěrečným dílům, v nichž se zračí jeho *Vize eschatologického konce v předtuše smrti* (2.6). Karel Sládek si všímá vnitřních zápasů Solovjovových, střetů se zlem, jež ovlivňovaly Solovjovo myšlení v této periodě.

Závěr: Vladimír Solovjov – předchůdce Druhého vatikánského koncilu představuje autorovu snahu nalézat v Solovjovově díle myšlenky, které předběhly dobu a které se objevily

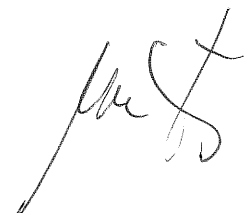
na Druhém vatikánském sněmu. Je to pokus jistě zajímavý, ale poněkud vyznívá uměle a vybočuje z logického toku předchozích kapitol.

Mám-li hodnotit Sládkovu rigorózní práci, nemohu jinak než konstatovat její solidnost, zajímavou ideu – sledovat Solovjovův život prizmatem jeho mystické zkušenosti, pozitivně hodnotím práci s originály, pokusy o vlastní překlad, byť básnickému umění bude třeba ještě přidat. Vše je slušně odkazováno v poznámkách.

Pokud by bylo možno doporučil bych ještě vřadit více Solovjovovo myšlení dobového a myšlenkového kontextu jiných autorů té doby.

Vytýkat drobné chyby např. mylné označení podkapitoly 2.5 nebo samha místo sangha je zbytečné.

Práci nemohu než doporučit k obhajobě.

Doc. ThDr. Václav Ventura, ThD.

17.1.2007